

Paut v staro domovino (1)

Stara domovina prejk dejdekovi oči

Marcuša leta 2007 je naja go-raziskala Diana Sukič, stera žive v Meriki pa po svoji stari starišaj ma slovenske korenjé, ka bi rada več zvejdla o svoji korenjaj. »Gda je človek ešče mladi, ga dosta ne briga od-kec je prišo,« je pravla Diana. »Tau je velka škoda, ka gda si ešče mladi, poznaš dosti sta-rejši lidi, steri bi ti leko infor-macije dali o tvoji prednikaj (ošök), o šegaj, navadaj tvoji prednikov. Dapa največkrat samo te gorapridemo, ka bi radi več vedli sami o sebi, o svoji familiji pa korenjaj, gda so starejši v familiji pa stari stariške že pomrli.«

Diana je bila srečna, ka je pi-tanja o svoji familiji leko po-stavila te, gda je ešče živo njeni stari oče, steri je leko njej pripo-vejdo. S tau prpovejstjo se je za-čnila duga-duga paut Dianine familije do stare domovine, v stari kraj...

»Moji stari stariške po očinom pokolenji so bili slovenski ko-renin,« je pravla Diana, stera je o tom samo telko znala, gda je mala bila, ka ji je tak pravla edna starejša žlata. Dapa stari oče je na gausti probo razto-maćiti, ka je Slovenska kraji-na bila kak kakšen trikotnik (háromszög) v nekdenesnji Avstro-ogrski monarhiji, stera je kesnej prišla pod tri rosage; pod Vogrsko, Avstrijo pa Jugos-lavijo.

»Kak deteti, je meni tau nej bilau léko razmeti, zatok če me je sto pito, od kec sem pa ka sem, sem nigdar nej vej-dla, ka naj odgovorim: sem Austrijska, sem Vogrinka ali Slovenka,« je pripovedjala Diana. Dapa stariške so o tom nika nej gučali mlajšom, zatok so Diana pa bratke pa sestre nej razkapali, odkec so oni ali ka so oni. Mogauče zatok, ka so ime njine familije pisali z nem-škimi literami – Sukitsch – so mislili, ka so vejndrik Nemci (Avstrijci).

»Gda si mali, daš valati tisto,

ka ti drugi pravijo, dapa gda sem gorazrasla, te sem že razmejla mojoga dej-deka, ka smo mi spoj nej Nemci (Avstrijci).«

Med drugim je Diana zvejd-la, ka dejdek ma dva ne-čaka (unokaöccs) pa edno šaugorco v Sv. Martini (St. Martin) v Burgenlandi, sterim tü pa tam pošle kakšno

Diana Sukič pri kamni na tromeji leta 2007

pismo, pa oni ma tö pišejo. Diana se je na univerzi včila nemško rejč, zatok je sama tö začnila pisati žlati. »Na žalost je naš dejdek nej svoje mlajše, pa vnüke tö nej navčo nej slovenski pa nej nemški,« je pravla Dia-na pa tau trno šanjajivala.

Na začetki devetdeseti lejt je Diana začnila redno pisa-ti svoji žlati v Avstriji pa je tak vse bole spoznala svoje bratrance pa sestrične (uno-katestvér). Etak so meli vse več kontaktov s familijov v Europi.

1997. leta so se Diana, njeni oče pa njena dva strica tak odlaučili, ka pridejo na gle-danje v Europo, ka bi bole spoznali žlato v Avstriji. Te so si pa tak zmislili, ka ešče dejdeka tö s sebov pripelajo. Dejdek je te že bijo več kak 80 lejt star, pa od 21. leta sta-rosti je več nigdar nej bijo v

Europi. »Se pravi, moj dejdek je po 69 lejtaj prišo v Europo, prišo nazaj 'domau'.«

Dianini dejdek pa dejdekova sestra sta se narodila v Meri-ki. Njuni oče je bijo mesar. Ka-uli leta 1913 je dejdeka dejdek doma v Martinji slejpi grato, zatok se je familija tak odlau-čila, ka z mlajši vred nazaj pri-de v stari kraj.

»Moji pra-starši (déds-zülök) so nej bili merički državljani (állampolgá-rok), bili so državljani Avstro-ogrske monarhije, zatok so pra-dejdeka leko potegnili k so-dakom.«

Med tejm ča-som, ka so Dianini prasta-riške bili doma na gledanji, je vövdarila

prva bojna, njeni pradejdek je mogo rutjvati k sodakom v vojsko monarhije. Prababica je med tejm časom z dvöma detetoma živala v Martinji pa na Rönöki, ka je prababica bila iz te vesi. Med bojnov je dejdekova sestra mrla.

Gda je bojni konec bilau, so se Dianini prastariške tak odlau-čili, ka v Europi ostanejo, šli so živet v Sv. Martin (St. Martin) v Burgenlandi, gde se je njima rodilo eške edno dejte.

Dianin dejdek, zatok ka se je rodijo v Merki, je emo meri-

ško državljanstvo. Če bi do 21-oga leta starosti nej išo ta-nazaj v Meriko, bi ma držav-ljanstvo vkrajvzeli. Na žalost so stariške pa menkšo dejte nej meli meričkoga državljan-stva, zatok je stau pred težkov odločitvijov, če de tanazaj v Meriko, mora tü njati stari-še. Kauli leta 1928 je sam išo tanazaj v Meriko. »Dejdek je nigdar več nej prišo nazaj v Europo, nigdar več nej vido svoje stariše pa svojo domo-vino, gde je gorraso.«

Dianin dejdek je probo pisma pisati domau, kesnej telefoni-rati starišom. Pošilo njim je pake tö, »dapa nam je pri-povejdo, ka je nikdar nej zvedo, ali so pake doma dobili ali nej.« Kasneje je komunikacija bila že bola težka, s tistimi, steri so živeli na Vogrskom pa v Jugoslaviji, več nej emo nikši kontaktov. Dejdekovi stariške so mrli v Sv. Martini, dapa on je nigdar nej vido grob svoji starišov pa brata.

»Ranč zatok smo se tak od-laučili, ka dejdeka tö pri-pelemo v stari kraj, ga pri-pelemo 'domau', ka bi prejk njegvi očaj spoznali, kakša je bila njegva domovina, gde je gorraso. Kakšna fan-tastična paut je tau bila, nigdar nemo pozabila, vse ka sem vidla, moram tada-la dati naslednjim genera-cijam. Zvünredno potova-nje je bilau, ka nas je po tej pauti vodo moj dejdek.«

(Se nadaljuje...)

**Tibor Horvat in
Joël Gerber**

Zveza Slovencev na Madžarskem | Novice | Programi, prireditve

Zveza Slovencev na Madžarskem
Magyarországi Szlovének Szövetsége

Zveza Slovencev na Madžarskem
Gardonyijeva 1
9970 Monošter/Szentgotthárd
Telefon: 00 36 94 380 208
00 36 94 552 596
E-pošta: info@zveza.hu

zveza.hu

... DO MADŽARSKE

**EU je Budimpešto opozorila
še na spoštovanje medijske
svobode**

Madžarski premier Viktor Orbán je stališče Madžarske do po mnenju številnih sporne ustave in zakonov branil v Evropskem parlamentu v Strasbourgu. Tam je bil tarča kritik levice, Evropska unija je Madžarsko znova opomnila na spoštovanje svobode medijev. Evropska komisarka za digitalno družbo Neelie Kroes je madžarskemu pravosodnemu ministru Tiborju Navracsicsu prejšnji torek poslala pismo, v katerem ga je opozorila na težavo medijske svobode, potem ko je v preteklih dneh dobila več skrb vzbujajočih informacij.

Med njimi je bila informacija, da madžarske oblasti niso podaljšale licence komercialnemu radiu Klubrádió, ki je poznan po kritičnem stališču do vlade. Poleg tega se vrstijo mednarodne kritike na račun madžarskega medijskega zakona. Krosova je Budimpešto v pismu tudi pozvala, naj spoštuje mnenje ustavnega sodišča, ki je presodilo, da medijski zakon omejuje svobodo tiskanih medijev, in zahtevalo nekatere ukrepe. Ekspertiza komisije za preučevanje medijske svobode v EU Madžarski očita predvsem to, da ima medijski svet preveč pooblastil, ta organ namreč imenuje direktorje javnih medijev, hkrati pa odloča o globah, ki jih unovči prek davčne uprave še pred potekom pritožbe.

**Posebna komisija za predsedni-
kovo doktorsko disertacijo**

Do 28. marca bo petčlanska posebna komisija pregledala doktorsko disertacijo predsednika države dr. Pála Schmitta, ki jo je zagovarjal leta 1992. V zvezi z 215-stransko študijo se je namreč pojavil sum, da je kakih 180 strani disertacije prevedenih ali prevzetih iz znanstvenega dela bolgarskega znanstvenika s področja športa Nikolaja Georgijeva. Nekateri drugi deli pa naj bi bili prevodi dela nemškega strokovnjaka Klauza Heinemanna. S tem je novinarje seznanil dekan za šport in športne vede univerze Semmelweis, ki je poudaril, da se bo univerza po prejetju ekspertize odločila, kako naprej, sam se sicer v zadnjih desetletjih ne spomni primera, da bi komu odvzeli doktorski naziv.

Paut v staro domovino (2)

Stara domovina prejk dejdekovi oči

Diana je samo 10 dni bila v Evropi, zatok je mogla v tau cajti goraziskati, kak je leko, največ žlate. »Škoda, ka sem tistoga ipa samo malo znala od žlate, od prednikov (ösök) Če bi 1997. leta že tō telko znala kak gnesden, bi se leko bole pripravila na paut,« je pripovedjala Diana pa vcüjdjala, ka je od tistoga mau nej mejla več prilike, ka bi prišla nazaj v Europo pa bi tadale iskala svojo žlato.

Evropska paut z dejdekom se je začnila v Svetom Martini (St. Martin) v Avstriji, gde so se srečali z dvōma nečakoma (unokaöccs) pa dejdekovo šaugorco. »Sv. Martin je trno lejpi kraj. Mogla sem skurok djaukati, gda sem vidla dejdekine lice, gda je odprivin zagledno svoja nečaka pa šaugorco,« je pripovedjala Diana. »Vsi smo meli skunze v očaj. V Meriki je dejdek rejdko gunčo nemški ali slovenski, dapa v tistom momentu je tak tekoče gunčo nemški pa slovenski tō, kak če bi nigdar nej odišo iz te krajine,« je ešče vcüjdjala Diana. Z žlatov pa dejdekom so dostavse poglednili, ojdli so na izlete. Gda šli gor a tromejo, ji je dejdek pokazo, po steri potaj je ojdo gda je eštje mladi bijo pa je išo s Sv. Martina na Gorenji Senik ali v Martinje.

Na potovanji sta Diana pa dejdek goraziskala Gorenji Senik, Monošter, Rönök pa Martinje tō. »Zatok, ka sem te ešče ne dosta znala o žlati, stera žive na Vogrskom pa Sloveniji, sem nej mejla priliko, ka bi je goraziskala, ranč tak sem nej mejla priliko, ka bi v cerkveni matični knjigaj iskala svoje starce, prednike,« je nam pravla Diana. Z dejdekom sta ojdla kauli po vasaj, dapa cerkve so bile največkrat zaprejte, zatok sta je bole samo od zvūna poglednili. »Gora sva ziskala po vasaj graubišče tō, dapa brž sva goraprišla, ka menja, stera

miva iščeva (Szukics/Sukič, Bajzek, Horváth, Čuk/Csuk, Schultz), so v toj krajini trno gausta (kak v Meriki Jones ali Smith),« je pravla Diana, stera je zatok nej mogla gorapriti, steri grobi so leko od njine držine.

Kak smo že v prvom tali pisali, dejdek je nej emo nikše stike nej s svojov žlatov, stera je živela v Evropi, bila je bojna, telefonov ešče nej bilau, zatok je nej bila med njimi nikša komunikacija nej. Dapa dejdek je zatok emo dosta bratrancov pa sestričen (unokatestvér) tak na Vogrskom kak v Sloveniji, steri so se narodili že po leti 1928, gda je dejdek odišo tanazaj v Meriko. Samo ka je on tau vse do leta 1997 nej vedo, gda je prišo na Vogrsko pa v Slovenijo.

»Fantastično je bilo,« se je radūvala Diana. »Bili smo ranč v Martinji, peleli smo se po cesti, gda smo vpamet vzeli eno gostilno, na steri je pisalo ime naše familije. Stavili smo se pa staupili notra, da bi zvedli, čidna je ta gostilna.« Diana guči samo engliški pa nemški, dapa – na srečo – je vnukica od lastnice gunčala nemški pa engliški tō. »Gda smo njim raztomačili, sto je dejdek, smo vidli, ka je gospa gratala vesela,« je pripovedjala Diana. Pokazalo se je, ka je gazdarca gostilne dejdekova sestrična po prvom kolenu (első unokatestvér).

»Tak lepau je bilau! Dola smo si sedli pa smo dugo pa dosta pripovedjali. Potistim so šli z nami na martinjsko graubišče pa so nam pokazali, steri grob je od naše familije,« je pripovedjala Diana tadale. Zvūn tauga so je ešče odpelali k staromi rami v Martinji. Ižo je že zaraslo gramauvd-

je, dapa v gümli so ešče stale stare kaule. »Kak je dejdek zagledno tau kučo, so ga včasín poledjala skunze. Včasín je vedo, kakšna iža je tau. Tau je bila iža od njegvi stari starišov, stero je on spozno te, gda je leta 1913 prišo domau iz Merike.« Dejdek je pripovedjo Diani, ka je bijo 5 lejt star, gda so iz Merike prišli domau v Martinje. Tistoga ipa ešče nej bilau elektrike v iži, on se je pa v Meriki že vcüjzejo, ka gda je kmica gratala, so posvejt vužgali. Zatok je pojbiči težko bilau v kmici biti po večeraj. »Dejdek se je sprva bojo v kmici pa nej sto notra v ram titi, stari stariške so ga probali s kakšnimi figicami, a slačinov notra v ram spariviti. Na paudi rama je bila mala iža, tū je dejdek spau. On mi je pripovedjo, ka je mogo po garici tagor titi, če je spat išo.« je pravla Diana.

»Veličasten občūtek je bijo

vedeti, ka stojimo na zemlej, gde je telko generacij naše familije živalo pa goraraslo. Z rečami se ploj ne da povedati, ka smo čutili tam. Pa ešče zdaj, 11 lejt potistim, ka sem tam bila, me nika stiskava pri srce, mi je lepau pri dūši.«

Diana pa dejdek sta si poglednila vsakši centimeter iže. Istina, ka je iža bila že v trno lagvom stanji, dapa zatok sta leko notri šla. »V rama je trno kmično bilau, patrija nejsmo meli, dapa zatok smo si ništerne tale leko poglednili,« se je spominala Diana. Zanimivo, ka je ništerne stvari (tárgyak) samo doma v Meriki vpamet vzela, gda je dala kejpe napraviti. Takša je bila stara posauda na špajeti. V starom rami več od konca 1970-i lejt nišče ne živé.

(se nadaljuje...)

Tibor Horvat in
Joël Gerber

Nika za smej

Čalejr etak pravi gledalcom, steri so gledat prišli njegov program: »Zdaj dobro gledajte, ka zdaj pride, ka eštje nej bilau. Eden človek, steri de se glaslo, de tak izgino, kak če bi ga nigdar na svejti nej bilau.«

Eden moški brž pravi ženi: »Brž se glasi, lüblena, nej ka bi dolaostala.«

Eden gospočki človek je z autonom dola zavozo mačka. Dolastavi motor, vō iz autona stauipi pa verti etak pravi: »Dja bi te kvar rad nikak nazaj zaslužo.« Vert pa etak: »Vreda, znate vi müši loviti?«

Saused se taprejk šeta k sausedi. »Gde pa tau goraspišem, ka si ti namé gledat prišo,« se čüdiva saused.

»Nejsam tebé gledat prišo, tau ščem pogledniti, če se leko takšna čüda zgodi, ka tvoja krava kadi.«

»Gde si pa tau naurost vzejo, ka moja krava kadi?«

»Tau je nikša norost nej, vej pa poglednji kak se ti iz štale dim sipava.«

... DO MADŽARSKE

Propadla Madžarska nacionalna letalska družba

Zaradi nelikvidnosti je prejšnji petek nepričakovano nehala delovati Madžarska nacionalna letalska družba (MALÉV), ki je bila ustanovljena pred več kot šestdesetimi leti. Več kot tri tisoč sedemsto potnikov je ostalo v tujini, na letališču je tisti dan čakalo na polet več kot 3200 potnikov. Zadnje letalo je priletelo iz Helsinkov, eno letalo je ostalo na tujem letališču. Preostala letala, ki jih je MALÉV uporabljal na podlagi lizinga, so odpeljali na irsko letališče Shannon, ki je ena od baz lizing podjetja ILFC.

Premier Viktor Orbán je v jutranji oddaji Radia Kossuth za propad družbe krivil prejšnje vlade in napačni privatizaciji družbe leta 2005 in leta 2007. V zadnjem desetletju je nacionalna letalska družba lahko delovale le z znatno finančno pomočjo države, ki naj bi znašala okrog 100 milijard forintov.

Državni sekretar za promet Pál Völner ni izključil ustanovitve nove nacionalne letalske družbe, ki naj bi se ustanovila brez pomoči države.

Umril pisatelj in politik István Csurka

V 78. letu je umrl István Csurka, ki je bil ustanovni član stranke Madžarski demokratični forum in tudi predsednik desničarske Stranke madžarskega življenja in pravice. István Csurka se je rodil 27. marca 1934 v Budimpešti, diplomiral je na Visoki šoli za gledališče in film. Bil je aktiven v revoluciji leta 1956, zato so ga za šest mesecev internirali v Kistarcsa. Po diplomi je deloval kot pisatelj, prvo delo je izdal leta 1954. Pisal je romane, scenarije za film, radijske igre in odrske drame. Za delovanje na področju književnosti je leta 1969 in leta 1980 dobil nagrado Attila Józsefa. Zaradi političnega delovanja je večkrat dobil prepoved. Bil je med ustanovnimi člani Madžarskega demokratičnega foruma, eno leto je opravljal tudi podpredsedniško funkcijo. Zaradi njegove zloglasne študije so ga leta 1993 odstranili iz stranke, potem se je včlanil v Stranko madžarskega življenja in pravice, ki jo je tudi vodil. Dva mandata (1990–1994 in 1998–2002) je bil poslanec parlamenta.

ES

Paut v staro domovino (3)

Stara domovina prejk dejdekovi oči

Po Martinji sta Diana pa dejdek odšla na Vogrsko, na Gorenji Senik. »Gda je dejdek bijo ešče trno mladi, je cejla držina na Gorenji Senik ojdla v cerkev,« je pravla Diana. Gda sta z dejdekom prišla na Senik, je bila cerkev zaprejta. Dapa prejk pauti sta odprejtoga našla stari farov, gde sta si poglednila razstavo. Zar za cerkvov je bijo mali leseni maust, steri je pelo na drugi kraj potoka pa tadale v malo gauško. »Dejdek je pripovejdo, ka v tistom tali je emo ižo njegovu stric, pa tam se je držala njegovu žlata,« je tadala pripovedjala Diana.

Šla sta tadala z dejdekom prauti Varaša. »Prva kak sva vö iz vesi prišla, sva vidla starejši zakonski par, ka sta na njivi delala. Naša žlata iz Martinja, steri so nas sprvajali, so se stavili pa so se začnili z njima pogučavati. Vidlo se je, ka se dobro poznajo. Gda je žlata iz Martinja raztomačila njima, sto smo, se je možak trno radiuvo,« je pravla Diana. Pokazalo se je, ka je možki bratranec od dejdeka. »Čudovito je bilau! Tak je vögledalo, kamakoli demo, vseposedik najdemo dejdekovo žlato, od stere je on do tistoga mau ranč nej vedo,« se je veselila Diana.

Diana pa dejdek sta na Vogrskom goraziskala ves Rönök tö. Dejdekova mati je bila iz te vesi, po dekliško se je pisala Schultz. Dejdek je en čas, prva kak je leta 1928 odišo tanazaj v Meriko, živo na Rönöki. »V tau vesi smo si poglednili cerkev sv. Imrena, dapa samo od zvüna, ka je zaprejta bila. Dejdek je pripovejdo, ka je njegovu mlajša sestra trno mlada mrla v škarlatinki, pa so jo pokopali na graubiščiči zar za tau cerkvov. Dapa zatok, ka je tau graubišče bilau trno zapuščeno, smo nej mogli najti njenoga groba,« je nam pripovedjala Diana. Dejdek je gučo nej od male šaule tö, v stero je ojdo, pa od toga,

kak daleč je mogo prejk po gauški pejški v šaulo ojt. Pri-povejdo je o tom tö, kakšne baje je emo z gezikami, gda je goraraso. »Tisoga časa so lidgé gučali več gezikov, tak je dejdek tö mogo znati nemški, slovenski pa vogrski,« pravi Diana. V šauli na Rönöki ga je školnik sto nagučati, naj po nemški pisavi piše svoj priimek.

Gda sta Diana pa dejdek odšla tanazaj v Meriko, je dosta dejdekove žlate iskalo z njima stike (kapcsolat). Največkrat bratrance pa sestrične po prvom koleni. Tej so v Kanadi pa v Uruguvaji od žlate v Evropi čüli, ka je Dianin dejdek biu doma v »starom kraji«. »Ešče do gnešnjoga dneva nas gorzišče žlata, pa k tauma nej trbelo nika drugoga, samo tau, ka smo gnauk šli v stari kraj v Evropi.«

Dejdek je Diani po tistom, ka sta bila doma na gledanji, pripovejdo, ka so se vesnice v Porabji pa na Goričkom nej trno spremenile. »Pripovejdo mi je o prvov bojni, o razni soldacijaj, o tom, ka vse lagvoga pa grdoga se je godilo v bojni. Dapa največ mi je gučo o familiji, o lübezni, stera nji je vküpdružala, pa o tom, ka so znali ceniti pa se radiuvati malim stvarim (dolgok) tö,« je pravla o dejdeki Diana.

Dejdek nej je raztomačo, ka je tistoga ipa žitek bijo trdi pa težki, lidgé so nej meli dosta grünta, dapa tisto, ka so meli, so poštüvali. Mladi so bola poštüvali stariše pa stare stariše, brigali so se zanjé. Dosta mladine je odišlo iz staroga kraja, šli so brezi pejnez, da bi si v dalečni rosagaj našli lepši pa ležejši žitek.

»Dapa gda so odišli iz tej mali vasnic pa šli največkrat v Meriko, so se tö nej spozabili z držine, domau

so pošilali pejneze pa pake,« je pravla Diana pa tadale gučala. »Leko si brodim, kak težko je bilau tejm mladim lidam med tihince priti v tihinskom rosagi, gde so nej poznali nej gezika, nej šege. Pa so nej vedli, gda do znauva vidli svojo familijo, in ali do go eške sploj vidli.« Diana si sploj zmisli ne more, kakšen občutek je mogo tau biti. »V gnešnjom svejti, gda mamu telefone, e-mail-e, je nej težko z nekakim v kontakti ostati. Dapa kakkoli vejmo, ka je bijo žitek v tisti cajtaj težki, je bilau zato dosta lejpoga pa dobroga tö.«

Bila je prelejpa paut, bilau je trno faj, ka je Diana vidla te vesnice, se srečala z lidami, dapa najlepše je bilau tau, ka je vse tau leko gledala prejk dejdekovi oči. »Leko sem vidla, gde je gorraso moj dejdek, gde počivajo moji pra pa pra-pa stariške. Porabje pa Pomurje sta prelejpi krajin. Vse je zeleno, dosti je lesa, v dolinaj pa po bregaj so male vasnice z lejpmi cerkvami, tau sta krajin, gde sem srečala takšne prijazne lidi kak v svojom žitki ešče nigdar nej,« se je smejala ranč tak, kak so se prej smejali lidgé, gda so se srečali. »Takšne prijazne lidi, kak sem srečala v tej krajinaj, je težko najti indrik po svejti.« Diana se trno vüpa, ka de ešče mejla priliko priti nazaj v Evropo, ka bi tadale iskala svojo žlato, svoje korenjé.

»Tibor Horvat in Joël Gerber sta v cerkveni matični knji-

gaj dosta informacij najšla od moji prednikov (ösök), sta mi vse dojobrnila na englesko rejč, tak sem dosta zvejdlja o svoji familiji, o zgodovini moje familije. Brezi njune pomoči bi ešče itak tam bila kak pred edenajstimi lejtami. Z njuno pomočjauv pa leko zdaj svojo držino, svoje prednike spremljam nazaj vse do konca 19. stoletja,« je bila vesela Diana.

»Človek te dé na letovanje (nyaralás), če si šče malo spočinauti, na potovanje pa te, če si šče nabrati dosta dožitetij (élmény), če šče dosta videti in zvedeti. Takšna je bila moja paut v Evropo 1997. leta. Tau je bilau potovanje v preteklost, v indašnje čase, steroga leko človek, če ma srečo, doživi samo gnauk v življenji,« je pravla kesnej Diana. Bila je trno rada pa srečna, ka je tau paut leko napravila vküper s svojim dejdekom. Tau je bilau potovanje v dalečno krajino, »gde je na stauli vsigdar dosti gestija, piti tö ne sfali pa muzike tö nej... v krajino, gde je narava ešče čista, originalna... v krajino, gde lidgé vküper sedijo pri stauli in se radi smegéjo... v krajino, gde te lidgé toplo sprejmejo in ti radi pomagajo... v krajino, gde lidgé ešče poštüvajo familijo...,« je strnila Diana svoje mišljenje. Za tau krajino rada pravi, ka je njena »domovina.« (konec)

Tibor Horvat in Joël Gerber

Zveza Slovencev na Madžarskem | Novice | Programi, prireditve

Zveza Slovencev na Madžarskem
Magyarországi Szlovének Szövetsége

Zveza Slovencev na Madžarskem
Gardonyijeva 1
9970 Monošter/Szentgotthárd
Telefon: 00 36 94 380 208
00 36 94 552 596
E-pošta: info@zveza.hu

zveza.hu

... DO MADŽARSKE

Árpád Göncz je star 90 let

Prvi državni predsednik demokratične Madžarske Árpád Göncz je prejšnji teden dopolnil 90 let. Najvišjo državniško funkcijo, ki naj bi simbolizirala enotnost naroda, je opravljal dva mandata, in sicer od leta 1990 do leta 2000, ko ga je zamenjal Ferenc Mádl. Od dosedanjih štirih predsednikov države je bil najbolj popularen, kajti na političnem barometru je dosegel 80-odstotno priljubljenost, kar ni uspelo nobenemu njegovemu nasledniku. Njegov neposredni naslednik Ferenc Mádl je dosegel od 60 do 65 odstotkov, znani »zeleni« predsednik László Sólyom pa 42 odstotkov. Najmanj priljubljen izmed vseh je sedanji predsednik Pál Schmitt, njegova popularnost se giblje okrog 27 odstotkov.

Popularnost prvega predsednika Göncza je bila gotovo povezana z njegovo osebnostjo, bil je zelo odprta, iskrena osebnost, ki je aktivno izkoristil javnopravne možnosti svoje funkcije.

55 ljudi je umrlo zaradi mraza

Po podatkih policije je zaradi podhlajenosti umrlo v državi od 1. januarja do prejšnjega tedna 55 ljudi, v 4-ih dnevih močnega sneženja je bilo več kot 550 prometnih nesreč, v katerih so umrli 4 ljudje, 24 jih je bilo hudo ranjenih, 77 lažje ranjenih, v 439 primerih pa je nastala le gmotna škoda. Policija je v najhujših dnevih rešila življenje 657 ljudem s tem, da jih je pospremila v krizne centre ali zavetišča za brezdomce.